

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8CdoPr/8/2024
Identifikačné číslo spisu:	2216203154
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:2216203154.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Q. R., narodenej 3. O. XXXX, V. XX, zastúpenej advokátom JUDr. Pavlom Labáthom, Bratislava, Holíčska 3043/13, proti žalovanej obchodnej spoločnosti KORPOD, s. r. o., Dunajská Streda, Štúrova 2, IČO:36 236 888 zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Ladislav Barát, s. r. o., Nitra, Školská 3, IČO: 36 868 639, o určenie zodpovednosti zamestnávateľa za škodu pri pracovnom úraze, vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 7Cpr/1/2016, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 12. decembra 2023 sp. zn. 21CoPr/1/2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trnave z 12. decembra 2023 sp. zn. 21CoPr/1/2023
z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Dunajská Streda (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 7Cpr/1/2016 - 305 z 28. septembra 2021 v spojení s opravným uznesením č. k. 7Cpr/1/2016-315 z 5. januára 2022 a s doplniacím rozsudkom č. k. 7Cpr/1/2016-380 zo 17. apríla 2023, rozhodol, že smrteľný úraz, ktorý utrpel zamestnanec C. R., narodený 3. E. XXXX na pracovisku v obci Lesenice spoločnosti KORPOD s. r. o., Dunajská Streda, Štúrova 2, dňa 5. decembra 2014 bol pracovným úrazom; určil, že miera zodpovednosti zamestnávateľa za smrteľný úraz je 90 % a miera zavinenia zamestnanca je 10 %; žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %; znalcovi G.. Š. L.K., D., evidenčné č. znalca XXXXXX priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %; žalovanej uložil povinnosť nahradiť trovy konania znalcovi. Opravným uznesením č. k. 7Cpr/1/2016-315 z 5. januára 2022 opravil označenie strán v záhlaví napadnutého rozhodnutia. Doplniacím rozsudkom č. k. 7Cpr/1/2016-380 z 13. apríla 2023 súd prvej inštancie doplnil rozsudok č. k. 7Cpr/1/2016-315 z 28. septembra 2021 v spojení s opravným uznesením č. k. 7Cpr/1/2016-315 z 5. januára 2022, rozhodol o priznaní nároku znalcovi G.. Š. L., D.. na náhradu trov konania v rozsahu 100 % proti žalovanej.

1.1. Právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 194 , § 195, ods. 1 a 2 a § 196 ods. 1 až 5, § 197 Zákonníka práce. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania ustálil, že poškodený C. R. utrpel úraz s následkom smrti. Pri vykonávaní čistenia skladu pred betónovým silom si pravdepodobne nevšimol, že na zadnej strane betónového sila je nedostatočne utesnený vypúšťací záver zásobníka betónového sila č.

17, ovládaného ručne retiazkou zo zeme cez šnekový prevod. Keďže retiazka na ovládanie prevodu dostatočne nezapadala do prevodového kolieska, čo pri potiahnutí ovládacia retiazka poškodenému spadla na zem. Pod týmto uzáverom zásobníka bol dlhodobo používaný na výstup záveru oceľový rebrík. Poškodený po vypadnutí ovládacej retiazky z kolieska sa snažil založiť z tohto rebríka na koliesko, pričom z predmetného rebríka spadol. Z výpovede svedka C. U., zamestnanca žalovanej vyplynulo, že po páde poškodený ležal na zemi a vedľa rebríka na zemi bola spadnutá reťaz, ktorou sa uzatváral uzáver na vypúšťanie obilia. Z rúry šubera, ktorá sa nachádzala vo výške cca 4 m sa sypalo obilie na zem. Následne aj svedok vyliezol na uvedený rebrík, aby zastavil sypanie obilia. Uviedol, že zvykli vyliezť na tento rebrík aj inokedy keď to bolo potrebné na zastavenie obilia. Na základe uvedenej svedeckej výpovede súd prvej inštancie považoval za nepochybné a preukázané, že poškodený C. R. vyliezol na rebrík, aby zabránil ďalšiemu vysypaniu obilia a teda, aby zabránil škode na majetku zamestnávateľa. Ako objektívny dôkaz si súd prvej inštancie osvojil aj záver Inšpektorátu práce v Banskej Bystrici, ktorý nezistil žiadne pochybenia na strane poškodeného. Zo záverov spoločného znaleckého posudku vypracovaného G.. R. Ľ. a G.. C. L. vypracovaného v trestnom konaní vyplynulo, že na telo poškodeného C. R. pôsobilo vonkajšie mechanické násilie tupého charakteru a to priečne cez dolnú časť pravého hrudníka a príslušnú časť brucha, oddelenú od hrudníka bránicou, podrobným popisom zranení, ktoré rebrík spôsobil, následkom ktorým poškodený zomrel. Znalci jednoznačne konštatovali, že príčinou zranení bol pád ťažkého rebríka na jeho telo po jeho páde z rebríka. Zo znaleckého posudku predloženého žalovanou vypracovaného H. R. vyplynulo, že úraz C. R. nebol spôsobený pádom z rebríka a následným pádom rebríka na neho, ale pádom C. R. z výšky i s rebríkom. Porovnaním znaleckých posudkov súd prvej inštancie si osvojil právny záver vyplývajúci zo znaleckého posudku G.. Ľ. a G.. C. L., vypracovaného v trestnom konaní. I napriek tomu, že znalec G.. Š. L., D.. spochybnil príčinu smrti pádom z výšky resp. pádom rebríka na telo poškodeného, avšak neuviedol žiadne relevantné dôvody ako došlo k usmrteniu. Nepopierateľným faktom je, že poškodený C. R. spadol z rebríka a následne zomrel. Znalec v konaní nepresvedčil súd prvej inštancie ani po opakovanom výsluchu. Jeho tvrdenia boli založené na hypotézach. V konaní nevyšla najavo iná príčina smrti než ako to zistili znalci v znaleckom posudku vypracovanom v trestnom konaní. Napokon z odborného vyjadrenia vypracovaného N.. G.. C. L. D., z Ústavu súdneho lekárstva medicínskych expertíz k znaleckému posudku H.A. R., znalca z odvetvia bezpečnosti práce a stavebníctva vyplynulo, že znalec H. R. nie je kompetentný sa vyjadrovať k jednotlivým zraneniam, či k iným poškodeniam zdravia. Znalec Burda sa vôbec nezaoberal s otázkou aké konkrétne poranenia u poškodeného C. R. vznikli, čo bolo zásadnou a rozhodujúcou otázkou. Závery znalca Burdu, preto súd prvej inštancie považoval za zmätočné. Z odborného vyjadrenia N.. G.. C. L. D.. vyplynulo, že pitvou poškodeného C. R. boli zistené tzv. materiálne znaky poranenia, ktoré jednoznačne svedčili pre zasiahnutie poškodeného rebríkom a kompresiu v anatomickej oblasti brucha, ktoré v konečnom dôsledku viedli k smrti poškodeného. Bio mechanizmus zranení bol dostatočne vysvetlený a vyplýva zo súdnej pitvy. Znalec jednoznačne ustálil, že zranenia poškodeného C. R. vznikli kompresiou v anatomickej oblasti v hornej oblasti brucha dolných rebrových oblúkov a to spadnutým rebríkom. Na základe zhodnotenia všetkých vykonaných dôkazov jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti, súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade sa jedná o pracovný úraz v zmysle § 194 Zákonníka práce, nakoľko poškodený C. R. utrpel úraz pri odvracaní škody v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh. Keďže takto postupovali zamestnanci bežne, nejedná sa o ľahkomyselné konanie. Z dôvodu nezabezpečenia riadnych pomôcok žalovanou ako zamestnávateľom napr. aspoň 4 m hliníkový rebrík pre prípad sypania obilia resp. nezabezpečenia modernejších a bezpečnostných pomôcok, ktoré by nevyžadovali od zamestnancov riskantný úkon ako vylezenie na obyčajný rebrík vo výške 4 m. Na základe uvedeného preto súd prvej inštancie určil mieru zodpovednosti žalovanej v rozsahu 90 %, u poškodeného nebohého C. R. v rozsahu 10 % z dôvodu, že pred tým ako chcel zabrániť ďalšej škode na majetku zamestnávateľa, mal túto skutočnosť oznámiť zodpovednej osobe, ktorá mala oprávnenie riadiť a kontrolovať mechanizmy. Poškodený C. R. na základe uzatvorenej pracovnej zmluvy so žalovanou z 13. marca 2014 na dobu určitú do 31. októbra 2014 a dohodnutým druhom práce strážnik s miestom výkonu Lesenice v Kolárove, predĺženej na základe dodatku do 15. decembra 2014, utrpel pracovný úraz dňa 15. decembra 2014 o 9.30 hod. v areáli žalovanej v budove síla obce Lesenice, v dôsledku ktorého došlo k jeho usmrteniu. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 12. decembra 2023 sp. zn. 21CoPr/1/2023 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením a doplniacim rozsudkom; žalobkyni priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.1. Odvolací súd po zhrnutí ustáleného skutkového stavu súdom prvej inštancie, k hodnoteniu súkromného znaleckého posudku, citujúc § 209 CSP uviedol, že predložený znalecký posudok hodnotil ako znalecký posudok vyhotovený súdom ustanoveným znalcom. Zo spisu vyplýva, že žalobkyňa dňa 6. novembra 2017 predložila odborné vyjadrenie N.. G.. C. L. D., znalca v odbore pre zdravotníctvo a farmáciu v odvetví súdne lekárstvo z ktorého vyplýva, že znalec H. R. bol ako znalec odvetvia bezpečnosť práce v stavebníctve kompetentný analyzovať situáciu a príčiny, možné zanedbanie príslušných bezpečnostných predpisov v pracovnom prostredí, kde sa úraz stal. Pravdepodobne bol aj kompetentný sa vyjadriť k mechanizmu pádu ľudského tela, nebol však kompetentný sa vyjadrovať k jednotlivým zraneniam, či k iným poškodeniam zdravia tej ktorej osoby v súvislosti s pracovným úrazom. I napriek tomu, že v znaleckom posudku podrobne rozobral aj pomocou fyzikálnych prepočtov možný priebeh úrazového deja poškodeného C. R. z 5. decembra 2014, jeho výsledné závery však predkladajú niekoľko hypotéz ako dané poranenia poškodeného C. R. nemohli vzniknúť, avšak vôbec sa nezaoberal tým, ako dané poranenia poškodeného C. R. vznikli, čo bola otázka zásadná a rozhodujúca. Pitvou poškodeného boli zistené tzv. materiálne znaky poranenia, ktoré jednoznačne svedčili pre zasiahnutie poškodeného rebrikom a kompresiu v anatomickej oblasti brucha v úrovni dolných rebrových oblúkov, ako boli spôsobené poranenia, ktoré v konečnom dôsledku viedli k smrti poškodeného v dôsledku pracovného úrazu. Bio mechanizmus vzniku uvedených zranení bol dostatočne uvedený v bode IV. znaleckého posudku a zo súdnej pitvy poškodeného. Akým konkrétnym spôsobom k pádu rebrika na poškodeného došlo neprislúcha vyhodnocovať znalcom z odboru zdravotníctva súdne lekárstvo. Jednoznačne však možno ustáliť, že zranenia C. R. vznikli kompresiou v anatomickej oblasti v hornej časti brucha na úrovni dolných rebrových oblúkov spadnutým rebrikom v budove síla na pracovisku poškodeného C. R. v obci Lesenice dňa 5. decembra 2014. Následne citujúc ustanovenia § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 382/2004 Z. z.“) poukázal na to, že odborné vyjadrenia predkladané v zmysle § 206 CSP môžu byť podané aj zo strany znalca, keďže podávanie odborných vyjadrení spadá pod úkony znaleckej činnosti. V tejto súvislosti odvolací súd zdôraznil, že skutočnosť, že odborné vyjadrenia odborne spôsobilej osoby bolo zadovážené súdom na návrh strany alebo predkladané stranou ako prostriedok procesnej obrany má hospodárnu prednosť pred znaleckým dokazovaním, môže sa týkať otázok jednoduchších na zodpovedanie, má vedecký obsah, resp. na jeho predloženie nie sú potrebné vedecké poznatky. Oba dôkazné prostriedky sa hodnotia horizontálne bez vzájomnej vertikálnej nadriadenosti alebo podriadenosti (čl. 15 Základných princípov CSP).

2.2. Odvolací súd citujúc ustanovenia § 132 ods. 1, § 149, § 150 ods. 1, § 151 ods. 1, § 153 ods. 1, § 154 CSP s poukazom na prejednacíu zásadu v sporovom konaní skonštatoval, že sa nestotožnil s námietkou žalovanej, ktorá poprela skutkový dej, počas ktorého malo dôjsť ku tragickej udalosti. Rovnako ako súd prvej inštancie poukázal na obsah vyšetrovacieho spisu ČVS: ORP-564/VI - K-2016 a to na výpovede zamestnancov žalovanej C. U., H. W., ktorí sa vyjadrili k okolnostiam, ktoré predchádzali skutkovému deju ako aj po páde poškodeného z rebrika. Žalovaná namietala vypočutých svedkov v trestnom konaní, ktorí potvrdili, že na zastavenie sypania obilia sa používal ľahký hliníkový rebrik. Pričom upriamila pozornosť na výpoveď svedka C. U. zo 6. mája 2015, ktorý uviedol, že nemá vedomosť o tom, že by sa tento ťažký kovový rebrik používal na pracovisku, keď on používal ľahký hliníkový rebrik. Odvolací súd s poukazom na právny záver vyplývajúci z uznesenia z 2. decembra 2020 sp. zn. 3CoPr/3/2020 skonštatoval, že dôkazy je potrebné hodnotiť aj z hľadiska časového, podľa ktorého v súvislosti s úrazom poškodeného C. R. považoval za relevantné práve tie skutočnosti, ktoré svedok C. U. uviedol dňa 5. decembra 2014 pri oboznámení skutočností nasvedčujúcich k tomu, že bol spáchaný trestný čin. Uvedené skutočnosti boli uvedené v deň smrteľného úrazu, t. j. bezprostredne po tragickej udalosti, pričom C. U. ich opätovne uviedol aj pri svojom výsluchu dňa 5. januára 2015. Odvolací súd sa preto nestotožnil s námietkou žalovanej, že svedok C. U. nikdy nepoužíval ťažký kovový rebrik pri práci, pričom rovnako sa mali vyjadriť aj ďalší zamestnanci, ktorých však žalovaná nekonkretizovala. K uvedenému odvolací súd poukázal na vyjadrenie H.A. W., skladníčky, C. D.,

bezpečnostného technika, B. Š., vedúceho a M. R., ktorý bol zamestnancom až od 15. apríla 2015. Svedok G. Š. vypovedal pred políciou, že sa ťažký kovový rebrík nezvykol používať, ale vo výpovedi pred súdom prvej inštancie dňa 1. júna 2021 sa nevedel vyjadriť, aký používali oni vtedy rebrík, on nepoužíval kovový rebrík. S poukazom aj na obsah svedeckých výpovedí v rámci trestného konania, sa odvolací súd nestotožnil s námietkou žalovanej, že všetci vypočutí svedkovia potvrdili, že sa používal ľahký hliníkový rebrík uložený priamo pri sile. Odvolací súd na potvrdenie správnosti poznamenal, že významným listinným dôkazom svedčiacim v prospech žalobkyne, je tiež protokol Inšpektorátu práce v Banskej Bystrici z 24. februára 2015, z ktorého vyplýva, že zo strany poškodeného C. R. neboli zistené žiadne nedostatky, ktoré by boli v príčinnej súvislosti s udalosťou. V príčinnej súvislosti však boli zo strany zamestnávateľa - žalovanej, nedostatky presne vymedzené v protokole, týkajúce sa použitia pracovnej pomôcky (rebríka), na ktoré poukazoval aj súd prvej inštancie. Na základe uvedeného s odkazom aj na závery spoločného znaleckého posudku č. 124/2014 a č. 76/2014 vypracovaného znalcami G.. Ľ. a G.. C. L., v otázke aké zranenia spôsobili smrť poškodenému C. R., sa odvolací súd stotožnil s uvedeným záverom, i napriek obrane žalovanej týkajúcej sa zisteného skutkového deja a to vzniku pracovného úrazu, aj jeho následného poškodenia. K predloženému súkromnému znaleckému posudku vypracovanému G.. Š. L., D. a H. R., ktoré spochybňovali závery znaleckého posudku vypracovaného v rámci trestného konania, z ktorých záverov vyplýva, že k poškodeniu zdravia C. R. malo dôjsť inak. Odvolací súd dospel teda k záveru, že tieto posudky neposkytujú presvedčivý dôkaz o inom skutkovom deji smrteľného úrazu, ktorý utrpel poškodený C. R. na pracovisku dňa 5. decembra 2014 v nadväznosti na výpovede svedkov vypočutých v trestnom konaní s dôrazom na výpoveď C. U. z 15. januára 2015 v spojení s jeho trestným oznámením zo dňa 5. decembra 2014, ako aj so závermi znaleckého dokazovania a s odborným vyjadrením znalca N.. G.. C. L. D., ktorý dôvodil, že znalec H. R. z odboru bezpečnosť a ochrana zdravia pri práci nebol kompetentný vyjadrovať sa k jednotlivým zraneniam, či k iným poškodeniam zdravia, tej ktorej osoby v súvislosti s pracovným úrazom. Zároveň odvolací súd tiež poznamenal, že znalci z odvetvia súdneho lekárstva okrem výkonu súdnolekárskych pitiev pri úmrtiach s úrazovou anamnézou riešia aj posudzovanie mechanizmu pri úrazoch. Odvolací súd sa preto nestotožnil s námietkami žalovanej, že závery obsiahnuté v súkromnom znaleckom posudku sú len formálne spochybňované, vyhodnotil ich ako zmätočné, lebo znalec z odvetvia bezpečnosti práce a stavebníctva nebol kompetentný sa vyjadriť k jednotlivým zraneniam, či k poškodeniam zdravia. Zároveň sa odvolací súd stotožnil aj so záverom hodnotenia znaleckého D. G.. Š. L.T., D.. súdom prvej inštancie, ktorý je založený na hypotézach. Skonštatoval, že žalovanej sa preto nepodarilo preukázať iný skutkový dej.

2.3. K námietke žalovanej týkajúcej sa nevykonania dokazovania vyžiadaním si kompletnej zdravotnej dokumentácie poškodeného, z ktorej by bolo možné zistiť zdravotný stav poškodeného v rozhodnom čase s ohľadom na produkovaný skutkový dej, ktorý mal byť dôvodom vzniku tragickej udalosti, keďže podľa žalovanej bola všeobecne známa skutočnosť, že poškodený nadmerne požíval alkohol a mal podlomené zdravie, čo mohlo do veľkej miery ovplyvniť vznik tragickej udalosti, odvolací súd uviedol, že súd nie je pri vykonávaní dokazovania viazaný návrhmi strán sporu a nemá vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Ich nevykonanie nie je vadou spôsobujúcou strane sporu odňatie možnosti konať pred súdom, pretože je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná (čl. 8 Základných princípov CSP, § 185 ods. 1, § 182 veta druhá CSP). V tejto súvislosti odvolací súd zdôraznil, že z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná podaním doručeným súdu dňa 11. mája 2021 (v spise na č. l. 283) síce navrhla zabezpečiť kompletný spis zdravotnej dokumentácie poškodeného, avšak neuviedla skutočnosti, ktoré majú byť navrhovaným dôkazom preukázané. Súdom prvej inštancie vyhlásil dokazovanie za skončené na pojednávaní konanom dňa 28. septembra 2021, pričom v odôvodnení v bode 34. uviedol, že námietka týkajúca sa nevykonania ďalších dôkazov bolo predmetom odvolania, s ktorou sa už odvolací súd v bode 40. odôvodnenia vysporiadal. Odvolací súd poznamenal, že vypočutie navrhnutých svedkov C. U., B. Š., M. R., ktorí boli vypočutí ako svedkovia v trestnom konaní, by nebolo hospodárne s prihliadnutím na odstup času. Svedok M. R. v čase tragickej udalosti ešte nebol zamestnancom žalovanej. Napokon k nevypočutiu znalca Vladimíra Burdu odvolací súd skonštatoval, že sa jednalo o znalca, ktorý vypracoval znalecký posudok a jeho vypočutie by nebolo v súlade so zásadou hospodárnosti konania. V kontexte uvedeného uzavrel, že súd prvej inštancie neporušil ustanovenie § 185 ods. 1 CSP.

2.4. K namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu, odvolací súd citujúc ustanovenia § 194, 195

ods. 1, § 220 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení účinnom k 5. decembru 2014 (ďalej len „Zákonník práce“) konštatoval, že na základe výsledkov vykonaného dokazovania boli naplnené predpoklady v zmysle § 195 ods. 2 Zákonníka práce, týkajúce sa vzniku pracovného úrazu, pričom bolo nesporné, že poškodený C. R. bol v pracovnom pomere u žalovanej na základe pracovnej zmluvy z 13. marca 2014 a jej dodatku č. 2. Sporným nebolo ani, že C. R. mal v pracovnej náplni okrem iného udržiavať poriadok po areáli, podľa potreby vykonávať jednoduché manuálne práce v rámci objektu. Z vykonaného dokazovania taktiež vyplynulo, že na zemi pri rebríku sa nachádzala kopa vysypaného obilia a následne pri obhliadke areálu bola zistená netesnosť vypúšťacieho hrdla na vonkajšej strane časti sila, ktorý stav chcel odstavením šubra poškodený C. R. odstrániť. Smrť poškodeného C. R. nastala v dôsledku prudkého stlačenia dolnej časti pravého brucha hrudníka pomliaždením mäkkých tkanív vrátane vrátnicovej žily s krvácaním do dutiny brušnej, ktoré stlačenie malo vzniknúť pádom rebríka na telo poškodeného po jeho páde z rebríka. Tým bola preukázaná aj príčinná súvislosť medzi poškodením zdravia a úrazovým dejom z 5. decembra 2014. S ohľadom na uvedené sa preto odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v danom prípade sa jedná o pracovný úraz, ktorý utrpel poškodený C. R. v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh, za ktorú zodpovedá žalovaná (§ 195 ods. 1 a 2 Zákonníka práce). Žalobkyňa preto v tejto otázke uniesla dôkazné bremeno. Na rozdiel od súdu prvej inštancie odvolací súd skonštatoval, že odvracanie škody bolo len dôsledkom plnenia si pracovných povinností C. R. v zmysle pracovnej náplne.

2.5. Následne citujúc ustanovenie § 196 ods. 1, písm. a), ods. 2, 3, 4 a 5 Zákonníka práce, § 6 ods. 1 písm. d) zákona č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom k 5. decembru 2014, odvolací súd uviedol, že pri pracovnom úraze ide o objektívnu zodpovednosť zamestnávateľa, ktorej predpokladom nie je zavinenie, a v niektorých prípadoch ani protiprávnosť. Pre vznik zodpovednosti sa však vyžaduje vznik ujmy, škodná udalosť a príčinná súvislosť medzi škodou a škodovou udalosťou. Dôvodom zbavenia sa zodpovednosti zamestnávateľa (liberácie) môže byť len preukázané zavinené protiprávne konanie zamestnanca, ktoré je v príčinnej súvislosti so vznikom škody. Na rozdiel od právnej konštrukcie úplného sa zbavenia zodpovednosti, pri čiastočnom zbavení sa zodpovednosti stačí riadne oboznámenie zamestnanca s právnymi alebo ostatnými predpismi a pokynmi k zaisteniu bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci. Podmienka ich sústavného vyžadovania a kontrolovania nemusí byť splnená rovnako, ako aj dodržiavanie týchto predpisov a pokynov. Ani zavinenie zamestnanca, ktoré preukazuje zamestnávateľ, nemusí byť jedinou, ale jednou z príčin poškodenia zdravia. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie s určením miery zavinenia na strane žalovanej v rozsahu 90 %, z dôvodu nezabezpečenia žalovanou riadnych pomôcok, či modernejších a bezpečnejších mechanizmov, ktoré by nevyžadovali od zamestnancov riskantný úkon a to vylezenie na obyčajný rebrík do výšky 4 m za účelom odstavenia šubra v prípade sypania obilia. S ohľadom na uvedené sa preto nestotožnil s námietkou žalovanej, že súd prvej inštancie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, nesprávne následne určil aj mieru zodpovednosti žalovanej. Taktiež sa nestotožnil s námietkou žalovanej, že poškodený C. R. nepoužil nevhodný pracovný prostriedok a to ľahký hliníkový rebrík, preto konal ľahkovážne. Dôvodil, že zamestnanci žalovanej potvrdili, že bežne používali uvedený postup. Zároveň podotkol, že dôvod ľahkomyselnosti konania zamestnanca prichádza do úvahy len v prípade, ak zamestnanec súčasne neporušil bezpečnostné predpisy. V prípade, ak zamestnanec porušil takýto predpis alebo pokyn, je potrebné vec posúdiť podľa § 196 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Zákonníka práce (R 28/1980, R 19/1991). Odvolací súd nepovažoval za opodstatnené ani namietané porušenie procesných práv žalovanej spojené s nedostatočným odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie. Na základe uvedeného odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v súlade s § 387 ods. 1 CSP v spojení s opravným uznesením a dopĺňacím rozsudkom, ktorým bolo rozhodnuté o nároku znalca na náhradu trov konania.

2.6. K podanému odvolaniu žalovanej proti výroku o jej povinnosti nahradiť trovy konania odvolací súd poznamenal, že znalec má v konaní o náhradu trov postavenie procesnej strany, z ktorého procesného postavenia pre neho vyplýva nárok na náhradu tých trov, ktoré mu v súvislosti s vypracovaním znaleckého posudku vznikli. Na základe uvedeného preto o nároku na znalečné súd prvej inštancie správne rozhodol v súlade s § 255 ods. 2 CSP v spojení s čl. 4 ods. 1 Základných princípov CSP. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 396 ods. 1 v spojení s § 255 CSP a zásadou úspechu žalobkyne v odvolacom konaní.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie dovolateľka (len „dovolateľka“), ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovení § 420 písm. f) CSP a § 421 písm. a) a písm. b) CSP. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle § 420 písm. f) CSP namietala, že v konaní pred súdom prvej inštancie písomným podaním z 11. mája 2021 predložila viaceré dôkazné návrhy, v rámci ktorých navrhla vypočuť ako svedkov zamestnancov žalovanej s vymedzením aj k akej konkrétnej skutočnosti. Napriek tomu súd prvej inštancie dôkazné návrhy nevykonával. K navrhovanému svedkovi C. U. uviedla, že ho žiadala predvolať z konkrétnej adresy z dôvodu, že nedokázala zabezpečiť jeho prítomnosť. Súd prvej inštancie tak neučinil a dôkaz bez ďalšieho nevykonával, svedka na pojednávanie nepredvolal s tvrdením, že prítomnosť navrhovaného svedka mala zabezpečiť žalovaná. Podľa názoru žalovanej výsluchom tohto svedka sa mali odstrániť údajné rozpory v tvrdeniach, ktoré prezentoval výsluchom na polícii a ktoré si sám dotvoril Inšpektorát práce ohľadom používania tzv. ľahkého hliníkového rebríka verzus železného rebríka. Zároveň žalovaná tvrdila, že navrhla zabezpečiť kompletnú zdravotnú dokumentáciu poškodeného C. R., preto žiadala vyzvať žalobkyňu na oznámenie mena všeobecného lekára a špecializovaného lekára, ktorí sú povinní uchovávať zdravotnú dokumentáciu pacienta. V tejto súvislosti argumentovala tým, že jej bola známa skutočnosť, že poškodený C. R. nadmerne požíval alkohol a mal podlomené zdravie, čo mohlo mať vplyv na skutkový dej udalostí, kedy nastal smrteľný úraz zamestnanca. Podotkla, že nemá postavenie oprávneného subjektu, ktorý by sa mohol oboznamovať so zdravotnou dokumentáciou zamestnanca, preto prirodzene nevedela presne označiť lekárske správy o zdravotnom stave, ktoré žiadala vyžiadať. K rozsahu vykonaného dokazovania poukázala aj na právny záver vyplývajúci z uznesenia odvolacieho súdu z 2. decembra 2020 sp. zn. 23CoPr/3/2022. Napriek tomu, že odvolací súd zdôraznil, že nie je potrebné zaoberať sa žiadanou zdravotnou dokumentáciou žalovanou vo vzťahu k vytýkaným skutkovým a právnym záverom, keďže predchádzajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo odvolacím súdom zrušené pre porušenie práva žalovanej na spravodlivý proces. V skoršom rozhodnutí sa mal podľa uvedenia súdom prvej inštancie, odvolací súd vysporiadať s dôkaznými návrhmi žalovanej. V tejto súvislosti žalovaná podotkla, že odvolací súd v bode 41. uviedol, že vykonanie ďalších dôkazov ponechal na zváženie súdu prvej inštancie. I napriek tomu súd prvej inštancie neodôvodnil svoj postup v nadväznosti na každý dôkazný návrh, ktorý žalovaná včas predpísaným spôsobom uplatnila, ako aj uviedla aké skutočnosti majú byť zistené z vykonaných dôkazov. Odvolací súd v bode 79. odôvodnenia len zopakoval všeobecné závery prijaté súdom prvej inštancie. Podľa názoru žalovanej týmto postupom nemožno nahrádzať pochybenia súdu prvej inštancie, pokiaľ odvolací súd v bodoch 78. až 82. odôvodnenia suploval činnosť súdu prvej inštancie a uviedol na základe akých dôvodov súd prvej inštancie ďalšie dôkazy nevykonával. Úvahy súdu prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí úplne absentujú, preto odvolací súd práve poukázal na neexistujúce závery. Z uvedeného dôvodu preto napadnutý rozsudok odvolacieho súdu vykazuje známky zmätočnosti a arbitrárnosti. Týmto postupom odvolacieho súdu dovolateľka namietala odňatie práva primerane reagovať na neexistujúcu argumentáciu súdu prvej inštancie pri použití mimoriadneho opravného prostriedku, nakoľko až po doručení rozsudku odvolacieho súdu sa z jeho odôvodnenia dozvedela, z akých dôvodov súd prvej inštancie údajne nevykonával dôkazy a nevyhovel jej dôkazným návrhom, ktoré uvedené skutočnosti nemohla žalovaná uplatniť v konaní o riadnom opravnom prostriedku. Dovolaťka ďalej namietala charakter sporu ako individuálny pracovnoprávny spor, v ktorom zákonodarcu upravil divergentný procesný postup, ktorý je charakteristický vyšetrovaciemu princípu v civilnom súdnom konaní, ktorý sa prejavuje zvýšenou ingerenciou orgánu ochrany práva do individuálnych pracovnoprávných vzťahov tým, že súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré zamestnanec nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. S poukazom na princíp právnej istoty vyplývajúci z čl. 2 ods. 1 Základných princípov CSP, ako aj s ohľadom na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. IV. ÚS 252/04, III. ÚS 332/09, ako aj rozhodovaciu prax odvolacieho súdu (sp. zn. 4Cdo/100/2018, 5Cdo/202/2018, 5Cdo/138/2018) dôvodila, že ak sa sudy odmietli zaoberať dôkazmi navrhnutými žalovanou, smerujúcimi podľa jej názoru k preukázaniu rozhodujúcich skutočností, potom rezignovali na svoju funkciu objektívneho arbitra sporu a na základe generálneho formalizmu v procese zisťovania skutkového stavu odmietli spravodlivosť. Zdôraznila, že navrhovanými dôkazmi chcela preukázať dôvod vzniku smrteľného úrazu, ktorým boli zdravotné problémy zamestnanca s dlhodobým užívaním alkoholu, ktoré mohli vplyvať na jeho motorické schopnosti, ovládacie a poznávacie schopnosť bez ohľadu na skutočnosť, že v deň vzniku smrteľného úrazu nebola zistená prítomnosť alkoholu u zamestnanca. Podotkla, že v súlade s

rozhodovacou praxou dovolacieho súdu v prípade dôvodne namietanej vady zmätočnosti ide o procesnú nesprávnosť, pri ktorej je predčasné podrobiť napadnuté rozhodnutie meritórnemu dovolaciemu prieskumu a rozhodnutie je potrebné zrušiť (sp. zn. 1Cdo/166/2017, 2Cdo/88/2017, 3Cdo/146/2018, 4Cdo/191/2018, 5Cdo/29/2016, 7Cdo/191/2019, 8Cdo/70/2017).

3.1. K uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) CSP žalovaná namietala nesprávne právne posúdenie otázok týkajúcich posúdenia pracovného úrazu, plnenia pracovných úloh a priamej súvislosti s ním podľa § 195 ods. 1 a 2, § 220 ods. 1 a 2 Zákonníka práce pri posudzovaní činnosti zamestnanca, ktorá viedla k smrteľnému úrazu, ako aj pri posudzovaní právnej otázky bezprostredne hroziacej škody na majetku zamestnávateľa podľa § 194 a 197 Zákonníka práce, v nadväznosti na vznik zodpovednosti zamestnávateľa za škodu. Podľa názoru dovolateľky, súdy nižších inšancií na zistený skutkový stav správne aplikovali správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretovali, ale aj neaplikovali správny predpis, najmä činnosťou súdu prvej inštancie. Podľa názoru dovolateľky sa odvolací súd odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v právnej otázke definície pracovného úrazu, plnenia pracovnej činnosti alebo v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh, t. j. v posúdení, že činnosť vykonaná zamestnancom nie je úrazom, ale je iným úrazom vzniknutým počas výkonu práce zamestnancom a zároveň v nesprávnom právnom posúdení právnej otázky bezprostredne hroziacej škody na majetku zamestnávateľa. Poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/405/2015, 5Cdo/85/2007, 2Cdo/72/2007, R 11/1976. V prípade, že by mal odvolací súd za to, že nastolené nesprávne právne posúdenie s ohľadom na skutkové okolnosti danej veci sú špecifické, ešte neboli v dovolacom konaní riešené a teda odvolací súd sa neodchýlil alebo nemal sa ako odchýliť od neexistujúcej ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, žalovaná uviedla konkrétne otázky na ich posúdenie, ktoré neboli ešte vyriešené v praxi dovolacieho súdu. Citujúc ustanovenia § 195 ods. 1 a 2 Zákonníka práce, § 220 ods. 1 a 2 Zákonníka práce, § 96 ods. 1, písm. a) a b), ods. 2, § 194, § 197 Zákonníka práce, s poukazom na priebeh udalosti, pri ktorej došlo k smrteľnému úrazu zamestnanca zdôraznila, že zamestnanec pracoval u žalovanej v pracovnom pomere v pracovnej pozícii - strážnik - vrátnik - informátor, podľa pracovnej zmluvy z 13. marca 2014 v znení dodatku č. 1 z 29. októbra 2024 a dodatku č. 2 z 18. novembra 2014. Neoddeliteľnou súčasťou pracovnej zmluvy bola pracovná náplň, ktorá presne charakterizovala činnosti, ktoré zamestnanec je povinný vykonávať, a to zabezpečovanie a kontrolovanie vstupu a výstupu ľudí zo strážených objektov, kontrolovanie prejazdu motorových vozidiel cez vrátnicu, evidencia prichádzajúcich a odchádzajúcich návštevníkov do knihy návštev, prijímanie telefonických rozhovorov, vykonávanie pravidelných obhľadov zvereného objektu, nahlásovanie a oznamovanie požiarov, krádeží, porúch a pod. vedúcej organizácii, informovanie a navigovanie návštevníkov v rámci objektu, dodržiavanie pokynov nadriadeného pracovníka, práca na zmeny; cez vykurovacie obdobie vykonávanie bežných manuálnych prác súvisiacich s obsluhou kotolne, udržiavanie poriadku v areáli a podľa potreby vykonávanie jednoduchých manuálnych prác v rámci objektu, dodržiavanie predpisov, pokynov na zaistenie bezpečnosti a ochranu zdravia pri práci, zásady bezpečného správania sa na pracovisku a pracovné postupy, s ktorými bol riadne a preukázateľne oboznámený. Zamestnanec - poškodený teda z vlastnej iniciatívy prišiel pred silo, kde mal vstúpiť na rebrík a na tento vyliezť a svojvoľne si z vlastnej iniciatívy, pravdepodobne chcel zistiť v čom nastala technická porucha a túto odstraňovať. Pričom malo dôjsť k udalosti, pri ktorej mal spadnúť z rebríka a následne si spôsobiť údajným pádom z rebríka smrteľné zranenie. V dôsledku iniciatívnej činnosti zamestnanec utrpel smrteľný úraz. Je nepochybné, že k úrazu zamestnanca došlo počas pracovnoprávneho vzťahu žalovanej na jej pracovisku, v pracovnej dobe a pri činnosti, ktorá nesmerovala k plneniu pracovných povinností zamestnanca, ani v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh v zmysle § 220 ods. 1 a 2 Zákonníka práce. Zamestnanec sám svojvoľne bez akéhokoľvek pokynu alebo príkazu žalovanej ako zamestnávateľa, alebo nadriadenej, sám pri prezeraní možného technického poškodenia stroja zisťoval príčiny poruchy, vstúpil na rebrík v dôsledku čoho následne došlo k nešťastnej udalosti svojvoľným konaním zamestnanca, ktorý si privodil úraz. Nebola teda preukázaná príčinná súvislosť medzi samotným úrazovým dejom a plnením pracovných povinností zamestnanca. Zamestnanec sa nad rámec svojich pracovných povinností dopustil konania neodbornej manipulácie so strojom vo výške, v dôsledku čoho došlo neskôr k úrazu. Podľa názoru žalovanej, zamestnanec podľa § 197 Zákonníka práce alebo podľa § 194 Zákonníka práce neodvracal žiadne nebezpečenstvo hroziace životu alebo zdraviu, za ktoré by zodpovedal zamestnávateľ, ani neodvracal žiadnu škodu na majetku zamestnávateľa, nakoľko išlo o vysypané obilie, ktoré sa zo zeme pozbieralo a

ďalej použilo. Škoda by sa musela prejavíť v úbytku majetkových hodnôt na strane zamestnávateľa, pritom k takémuto následku nedošlo, keďže sa obilie pozbieralo, tým nehrozila ani nevznikla žiadna škoda na majetku zamestnávateľa. Pracovnou náplňou vrátnika nebola oprava strojov vo výškach, ale práve naopak okamžité nahlásenie zistenej poruchy nadriadenému zamestnancovi. Poškodený zamestnanec nemal povinnosť liezť na rebrík a odstraňovať poruchu stroja, ale mal podľa príkazu zamestnávateľa oznamovať vedúcemu prevádzky v tom čase B. Š. poruchu. Zamestnanec tento príkaz zamestnávateľa nerešpektoval, nedodržiaval, konal priamo proti tomuto príkazu, t. j. uloženej povinnosti. Poškodený zamestnanec teda k žiadnej činnosti v súvislosti s opravou porúch stroja v sile nebol oprávnený, ani povinný. V kontexte uvedeného žalovaná zdôraznila, že zamestnanec neplnil výkon pracovných povinností vyplývajúcich mu z jeho pracovného pomeru u zamestnávateľa, ani nevykonával inú činnosť napr. pokyn zamestnávateľa a ani činnosť, ktorá by bola alebo mala byť v priamej súvislosti s jeho plnením pracovných úloh. Išlo o prekročenie povinnosti, preto nesúhlasil s posúdením, že v danom prípade ide o pracovný úraz. Citujúc ustanovenie § 220 ods. 1 a 2 Zákonníka práce zároveň poznamenala, že činnosť zamestnanca na pracovnej pozícii vrátnik spočívajúca v oprave stroja nie je úkonom potrebným na výkon práce vrátnika, ani úkonom počas práce zvyčajným pre vrátnika, ani úkonom počas práce vrátnika potrebným pred začiatkom práce, alebo po skončení práce vrátnika. Podľa názoru žalovanej, smrteľný úraz zamestnanca nie je pracovným úrazom v zmysle § 195 ods. 1 a 2 Zákonníka práce, nakoľko k úrazu došlo pri činnosti zamestnanca, ktorou neplnil pracovné úlohy v zmysle § 220 ods. 1 a 2 Zákonníka práce. Nesprávne právne posúdenie ďalej spočívalo aj v aplikácii § 194 Zákonníka práce, nakoľko poškodený zamestnanec neodvracal žiadne nebezpečenstvo hroziace životu alebo zdraviu, za ktoré by zodpovedal zamestnávateľ. Ani podľa § 197 Zákonníka práce neodvracal žiadnu hroziacu škodu, keďže sa vysypané obilie zo zeme pozbieralo a žiadny úbytok na majetku zamestnávateľa objektívne nenastal. Podľa dovolateľky, sudy nižšej inštancie mali správne posúdiť činnosť zamestnanca, pri ktorej utrpel smrteľný úraz ako excés, nie ako pracovný úraz, lebo nespĺňa legálnu definíciu pojmu pracovného úrazu v zmysle § 195 ods. 1 a 2 Zákonníka práce, ani pojmu plnenia pracovných úloh v zmysle § 220 ods. 1 Zákonníka práce, ani pojmu v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh v zmysle § 220 ods. 2 Zákonníka práce, preto nie je daná zodpovednosť zamestnávateľa za škodu podľa § 194 Zákonníka práce. Dovolateľka podotkla, že posúdenie neexistencie pracovného úrazu v zmysle Zákonníka práce namietala už pred Inšpektorátom práce, čo vyplýva z protokolu, ako aj v priebehu súdneho konania. I napriek tomu sudy nižšej inštancie ustálili, že sa jedná o pracovný úraz v zmysle § 194 Zákonníka práce. Zdôraznila, že nebohý zamestnanec však neodvracal žiadne nebezpečenstvo hroziace životu alebo zdraviu, za ktoré by zodpovedala podľa § 194 Zákonníka práce, ani neodvracal žiadnu hroziacu škodu (pozbierané obilie) podľa § 197 Zákonníka práce. Ak by sa pripustil výklad pojmu škoda, rozumelo by sa aj následky tejto udalosti, ktorá sa nepremietla na majetku zamestnávateľa žiadnym úbytkom majetku. Nevznikla žiadna skutočná škoda a napriek tomu podľa právneho posúdenia súdov nižších inštancií zamestnávateľ zodpovedá za škodu a vznik pracovného úrazu podľa § 194 Zákonníka práce, hoci pojmový znak škody evidentne chýba. Nešlo napr. o požiar, pri ktorom je hroziaca škoda nesporná. Navyše poukázala na to, že súd prvej inštancie sa nezaoberal právnym posúdením podľa § 195 ods. 1 a 2, § 220 ods. 1 a 2, ani § 194 a § 197 Zákonníka práce v nadväznosti na skutkový dej, následky, obsah pracovnej zmluvy a pracovnej náplne zamestnanca, pokiaľ to nevyplýva z obsahu jeho odôvodnenia, uvedeného v bode 35. Žalovaná v podanom odvolaní opakovane namietala, že sa v danej veci nejedná o pracovný úraz, v čom spočívalo aj nesprávne právne posúdenie. I napriek tomu sa odvolací súd stotožnil s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie v posúdení otázky zodpovednosti žalovanej za pracovný úraz, ktorý mal zamestnanec utpieť v priamej súvislosti s plnením pracovných povinností. Len stroho sudy poukázali na pracovnú náplň zamestnanca, ktorý mal v pracovnej náplni okrem iného udržiavať poriadok v areáli a podľa potreby vykonávať jednoduché manuálne práce v rámci objektu. Udržiavaním poriadku v areáli rozhodne nie je oprava stroja, ako aj jednoduchou manuálnou prácou v objekte spočívajúcou v pozametaní, pozbieraní odpadkov, rozhodne nie je oprava stroja na budove a uvedené nevyplýva z pracovných povinností vrátnika, ani z jeho pracovnej náplne, ani z objektívnych činností. Odvolací súd vychádzal len z hypotézy, ktorú bez ďalšieho nie je možné akceptovať, pretože táto nevyplýva ani z vykonaného dokazovania, t. j. že by bolo obvyklým, že vrátnik opravuje stroj na budove síla a to dokonca vo výškach. Zamestnanci U. a Š. neboli vrátnikmi, ale pracovníkmi na síle. Ďalej žalovaná spochybnila posúdenie priamej súvislosti činnosti zamestnanca na odstraňovaní poruchy v nadväznosti na jeho

pracovné miesto, obsah pracovnej zmluvy, pracovnej náplne s prihliadnutím na § 220 ods. 2 Zákonníka práce. Zodpovednosť žalovanej bola podľa jej názoru založená len na hypotézach. V kontexte uvedeného vymedzila právne otázky, či je možné činnosti vykonávané iniciatívne zamestnancom na pracovnom mieste vrátnik/strážnik spočívajúcej v poruche, oprave poruchy stroja na budove zamestnávateľa, ktoré nevyplyvajú z pracovnej zmluvy, ani z pracovnej náplne, ani z príkazu zamestnávateľa, ktoré neboli bežné, na tomto pracovnom mieste považovať za plnenie pracovných úloh zamestnanca podľa § 220 ods. 1 Zákonníka práce alebo v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh zamestnanca podľa § 220 ods. 2 Zákonníka práce; či je možné činnosti vykonávané iniciatívne zamestnancom na pracovnom mieste vrátnik/strážnik spočívajúce v poruche stroja na budove zamestnávateľa považovať za udržiavanie poriadku v areáli zamestnávateľa za jednoduché manuálne práce podľa obsahu uzavretej pracovnej zmluvy, ktorej neoddeliteľnou súčasťou je pracovná náplň a teda za také činnosti, ktoré sú plnením pracovných úloh zamestnanca podľa § 220 ods. 1 Zákonníka práce alebo v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh zamestnanca podľa § 220 ods. 2 Zákonníka práce; či je možný vznik zodpovednosti zamestnávateľa za pracovný úraz podľa § 194 Zákonníka práce, ak zamestnanec v mylnom presvedčení, že zamestnávateľovi hrozí škoda, hoci vzhľadom na svoje skúsenosti a okolnosti danej udalosti musel vedieť, že žiadna škoda nehrozí, svojou činnosťou odvracal udalosť, pri ktorej zamestnávateľovi žiadna škoda nehrozila (pozbierané obilie); zodpovedá ustanoveniu § 194 Zákonníka práce a ustanoveniu § 197 Zákonníka práce taký výklad súdov nižšej inštancie o vzniku zodpovednosti zamestnávateľa za pracovný úraz, ak zamestnanec svojou činnosťou hroziacu škodu na majetku zamestnávateľa neodstraňoval, a to najmä v prípade, ak sa ihneď pri udalosti, pri ktorej došlo k úrazu zistilo, že zamestnávateľovi žiadna škoda v skutočnosti nehrozila, ani nevznikla; zodpovedá ustanoveniu § 194 Zákonníka práce a ustanoveniu § 197 Zákonníka práce taký výklad súdov nižšej inštancie o vzniku zodpovednosti zamestnávateľa za pracovný úraz, hoci pri odstraňovaní hroziacej škody zamestnanec neodvracal nebezpečenstvo hroziace na živote a zdraví, za ktoré by zodpovedal zamestnávateľ. Podľa názoru dovolateľky, ide o právne otázky, na vyriešení ktorých je založené rozhodnutie súdov nižších inštancií. V závere poznamenala, že súdy nižších inštancií založili napadnuté rozhodnutie na rozhodnom právnom závere spočívajúcom v názore, že v prípade zamestnanca nedošlo k excesu z plnenia pracovných úloh v zmysle § 195 ods. 1 Zákonníka práce, keď svojvoľne vykonával úkony smerujúce k oprave stroja na budove síla, hoci mal naopak o vzniknutej poruche informovať vedúceho prevádzky. Nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi samotným úrazovým dejom a plnením pracovných povinností. Za uvedený úraz nemôže zodpovedať zamestnávateľ podľa Zákonníka práce, preto právne posúdenie odvolacím súdom považovala za nesprávne. Navrhla napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením a doplniacim rozsudkom zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie; uplatnila si nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

4. Žalobkyňa vyjadrenie k dovolaniu nepredložila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je nielen prípustné, ale aj dôvodné.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

8. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu

práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

10. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

11. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

12. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019).

14. Podstatou dovolacej argumentácie uplatnenej v zmysle § 420 písm. f) CSP bolo namietané nevykonanie navrhnutých dôkazov, nevysporiadanie sa súdom prvej inštancie s predloženým návrhom, ako aj záver odvolacieho súdu k namietanému porušeniu procesných práv vychádzajúci zo skutočností, ktoré nie sú obsahom spisu a neexistujúcich záverov súdu prvej inštancie o nevykonaní navrhnutých dôkazov, čo podľa názoru dovolateľky vykazuje znaky zmätočnosti a arbitrárnosti.

15. Podľa § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

16. Dokazovanie je časť civilného súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). V dokazovaní sa súd obmedzuje len na zisťovanie poznatkov o skutkových okolnostiach, ktoré zakladajú a odôvodňujú prejednávany nárok. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, majúcej základ v ústavnom princípe nezávislosti súdov. Táto zásada vyplývajúca z čl. 15 Základných princípov CSP, normatívne vyjadrená v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov robí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 729 s.).

17. Súd musí dbať o to, aby nevylúčil taký dôkaz, ktorý má rozhodný potenciál pre skutkový poznatok tvrdený stranou v spore, ak tento nebude preukázaný iným dôkazom. Ak sa rozhodne navrhnutý dôkaz

nevykonať, musí to zdôvodniť v odôvodnení rozhodnutia v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Spravidla pôjde o dôkazy, ktoré nemôžu smerovať k preukázaniu spornej skutočnosti preto, lebo tú skutočnosť možno preukázať iným dôkazom, alebo sa týkajú iných skutočností nerozhodných a právne bezvýznamných.

18. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že v konaní pred súdom prvej inštancie, pred nariadením termínu pojednávania na deň 1. júna 2021, právny zástupca žalovanej predložil podaním z 11. mája 2021 (v spise na č. l. 283) písomný návrh na predvolanie svedkov C. U., M. Č..X, k okolnostiam tragickej udalosti, k systému práce, k používaniu pracovných pomôcok a k postupu pri zistení poruchy na pracovisku; G. Š., G. Č. XX, k okolnostiam tragickej udalosti, k systému práce, k používaniu pracovných pomôcok a k postupu pri zistení poruchy na pracovisku; M. R., L.A. XX, ktorý pracoval na rovnakej pozícii ako nebohý C. R., k pracovnej náplni, k systému práce, ku školeniam, k jeho pracovným povinnostiam a k ďalšiemu postupu pri zistení poruchy na pracovisku; B. O. Š., H. Č. XXX, ktorý bol nadriadeným a vedúcim strediska Lesenice, k pracovnému zaradeniu nebohého C. R., k pracovnej náplni, ku školeniam, k systému práce, k používaniu pracovných pomôcok, k postupu pri zistení poruchy na pracovisku; C. D., R. XX, ktorý bol externým bezpečnostným technikom, ku školeniam, k používaniu pracovných pomôcok a k ďalším skutočnostiam týkajúcim sa jeho znalostí strediska Lesenice z osobných obhliadok vykonávaných na mesačnej báze v rámci bezpečnostnej kontroly; G.. Š. L., D., lekára a znalca v odbore traumatológia, pôsobiaceho vo Fakultnej Nemocnici s poliklinikou Nové Zámky, Slovenská 11 A, Nové Zámky k mechanizmom vzniku zranení u nebohého C. R. z pohľadu vedného odboru znalca a vyjadrenie k viacerým záverom vyplývajúcim zo znaleckého posudku vyhotoveného G.. L. a G.. Ľ.; H. R., znalca v odbore bezpečnosti práce, Česká republika, Ostrava-Radvanice, Hviezdoslavova 6, k mechanizmom vzniku zranení u nebohého C. R. z pohľadu vedného odboru znalca. Zároveň žiadala zabezpečiť ako dôkaz kompletný výpis zo zdravotnej dokumentácie, ktorý je aj 20 rokov po smrti povinný archivovať všeobecný lekár a osobitné záznamy špeciálnych lekárov daného vedného odboru, ktorí sú povinní tieto výpisy súdu predložiť. Z obsahu zápisnice o pojednávaní z 1. júna vyplýva, že súd prvej inštancie vypočul svedkov G. Š., C. D. a znalca G.. Š. L., D.. Ďalšie navrhované dôkazy neboli súdom prvej inštancie vykonané. Na pojednávaní konanom 28. septembra 2021 súd prvej inštancie z dôvodu koncentrácie konania vyhlásil dokazovanie za skončené. Zároveň zamietol návrh na výsluch svedkov navrhnutých žalovanou taktiež s prihliadnutím na zásadu koncentrácie a z dôvodu, že z bodu 40. odôvodnenia zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu. Z uznesenia odvolacieho súdu č. k. 23CoPr/3/2020-265 z 2. decembra 2020, ktorým bol zrušený rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 7Cpr/1/2016-198 z 13. novembra 2018 vyplýva, že odvolací súd ponechal vykonanie ďalších dôkazov na zvážení súdu prvej inštancie (§ 391 ods. 2 CSP), bod 41. odôvodnenia. V bode 40. predmetného uznesenia je uvedený doposiaľ zistený skutkový stav veci. Z obsahu dovolaní napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd i napriek tomu, že súd prvej inštancie neodôvodnil ako sa vysporiadal s predloženým návrhom na vykonanie dokazovania v rozsahu nevykonania navrhnutých dôkazov skonštatoval, že odôvodneným dôvodom bola skutočnosť, že uplatnené námietky už boli predmetom odvolania v konaní vedenom na odvolacom súde pod sp. zn. 23CoPr/3/2020, s ktorými sa podľa názoru súdu prvej inštancie už odvolací súd vysporiadal. Pri posudzovaní namietaného porušenia § 185 ods. 1 CSP odvolací súd prezentoval vlastné názory k návrhu na vykonanie dôkazov žalovanou v spore. Dospel k záveru o neporušení povinnosti súdu prvej inštancie vyplývajúcej mu z § 185 ods. 1 CSP (bod. 77. až 82. odôvodnenia), preto uplatnenú námietku žalovanou v odvolaní nepovažoval za opodstatnenú.

19. Najvyšší súd v uznesení zo 16. mája 2019 sp. zn. 4Cdo/100/2018 uviedol, že „procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch a dôkazoch rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo, z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t. j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada tzv. opomenuté dôkazy takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného

rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť“. Totožný názor vyplýva aj z uznesenia najvyššieho súdu z 29. októbra 2019 sp. zn. 5Cdo/202/2018.

20. V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) jednou so všeobecných záruk spravodlivého prejednávania vecí pred súdom je zásada „rovnosti zbraní“. Táto zásada zabezpečuje, aby v súdnom konaní mali jeho účastníci rovnaké postavenie. „Rovnosť zbraní“ spočívajúca v rovnakom postavení účastníkov súdneho konania sa prejavuje v procesnoprávnom postavení účastníkov konania, v spôsobe a rozsahu dokazovania a v iných oblastiach spojených so súdnym uplatňovaním práva. Zachovanie „rovnosti zbraní“ z pohľadu spôsobu a rozsahu vykonávaného dokazovania sa týka aj oprávnenia účastníkov konania navrhovať dôkazy. Možnosť navrhovania dôkazov je spojená s princípom dôkazného bremena, ktorého úspešnosť sa v súdnom spore viaže na schopnosť predložiť adekvátne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Výber dôkazných prostriedkov je na vôli sporovej strany. O tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané a ktoré nie, rozhoduje súd podľa svojej voľnej úvahy. Obsahom záruky na spravodlivý súdny proces z pohľadu oprávnenia navrhovať dôkazy je limitovanie tejto voľnej úvahy súdu. Týmto limitom je požiadavka, aby nevykonanie navrhnutých dôkazov alebo vykonanie iných dôkazov nepostavilo účastníka konania do jasne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s jeho odporcom v súdnom spore (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Feldbrugge proti Holandskou z roku 1986). V súvislosti s rozhodnutím súdu, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná a ktoré nie, to teda znamená, že účastník konania nesmie byť týmto rozhodnutím znevýhodnený oproti druhému účastníkovi (sp. zn. 6Cdo259/2010).

21. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy (sp. zn. III. ÚS 332/09). Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. V práve na spravodlivý proces je obsiahnutá aj ďalšia ústavná zásada vyplývajúca z čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 CSP a to „rovnosť zbraní“ v civilnom konaní, ktorá všeobecne zahŕňa tiež rovnosť bremien, ktoré sú na strany sporu kladené a ktoré nesmie byť neprimerané (sp. zn. IV. ÚS 468/2018). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30).

22. Do obsahu práva na spravodlivé súdne konanie patrí aj ochrana, ktorá sa strane sporu poskytuje v konaní o opravných prostriedkoch. Ak strana sporu splní predpoklady vyžadované zákonom na poskytnutie ochrany v opravnom konaní, všeobecný súd jej túto ochranu musí poskytnúť (napr. sp. zn. II. ÚS 78/05, II. ÚS 249/05). Keď sa konajúci súd rozhodujúci o opravnom prostriedku nevysporiada s právne relevantnou argumentáciou adekvátne a preskúmateľne alebo nekonštatuje irelevantnosť jeho právnej argumentácie, poruší právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru (m. m. sp. zn. III. ÚS 402/08, IV. ÚS 279/2018).

23. Ústavný súd v náleze z 26. januára 2010 sp. zn. III. ÚS 332/09 vyslovil, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ak tento mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, je porušením práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy.

24. Z obsahu spisu vyplýva, že súdy nižších inštancií pri ustálení skutkového deja vychádzali najmä zo záverov vyplývajúcich z vyšetrovacieho spisu ČVS: ORP-564/VI-VK-2014, z výpovedí zamestnancov žalovanej v trestnom konaní a to C. U., H. W., G. Š., B. O. Š., C. D., ako aj zo záverov protokolu Inšpektorátu práce v Banskej Bystrici z 24. februára 2015 a záverov znaleckých posudkov č. 76/2014 a č. 124/2014 vypracovaných G.. C. L. K. G.. R. Ľ., a z odborného vyjadrenia N.. G.. C. L.O., D.. Žalovaná v priebehu konania spochybňovala skutkový dej, ako aj mechanizmus vzniku zranenia. Na preukázanie ňou uvádzaných skutkových tvrdení navrhla vykonanie dôkazov, o ktorom návrhu však súdom nižšej inštancie nebolo rozhodnuté, ani navrhované dôkazy neboli vykonané v celom rozsahu. Podľa názoru dovolacieho súdu nerozhodnutím o nevykonaní navrhnutých dôkazov resp. len niektorých z nich, ani ich nevykonaním došlo postupom súdu nižšej inštancie k porušeniu procesných práv žalovanej v takej intenzite, ktoré znamená porušenie jej práva na spravodlivý proces. Bolo povinnosťou

súdu nižšej inštancie vykonať potrebné dokazovanie na účely dôsledného posúdenia tvrdení žalovanej ohľadne okolností súvisiacich so vznikom úrazu a priebehom skutkového deja poškodeného C. R. dňa 5. decembra 2014 na pracovisku prevádzky sila v Leseniciach, v súlade so zásadami ústnosti a priamosti civilného sporového konania vyplývajúcimi z čl. 12 a 13 Základných princípov CSP. Nesplnenie povinnosti súdu prvej inštancie vyplývajúcej z § 185 ods. 1 CSP v spojení s § 220 ods. 2 CSP neznamena, že dôvody pre ktoré nebol návrh na vykonanie dôkazov zamietnutý, resp. navrhovaný dôkaz vykonaný uvedie odvolací súd, pokiaľ závery z obsahu spisu, resp. z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie nevplývajú. Odvolací súd je viazaný zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie, okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní (§ 383 CSP).

25. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd konštatuje, že konanie je zaťažené existenciou vada zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, preto napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil v súlade s § 449 ods. 1 CSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie v súlade s § 450 v spojení s § 390 CSP. Vzhľadom na rozhodnutie o podanom dovolaní z procesných dôvodov, dovolací súd vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia neposudzoval.

26. V ďalšom konaní bude úlohou odvolacieho súdu opätovne prejednať a rozhodnúť o podanom odvolaní žalovanej. Dovolací súd ponecháva na úvahu odvolacieho súdu procesný postup vyplývajúci z § 384 a § 385 CSP. I napriek spochybňovaniu skutkového deja udalosti, ku ktorej došlo dňa 5. decembra 2014 na pracovisku sila v Leseniciach, doposiaľ nebol postupom súdov nižších inšancií odstránený rozpor týkajúci sa priebehu skutkového deja a k používaniu rebríka (železného alebo ľahkého hliníkového). K uvedeným skutkovým okolnostiam bol navrhnutý svedok C. U., ktorý v súdnom konaní v danej veci nebol vypočutý. Po ustálení skutkového stavu je potrebné zaoberať sa splnením zákonných predpokladov zodpovednosti zamestnávateľa za škodu v zmysle ustanovení Zákonníka práce. Výsloveným právnym záverom dovolacieho súdu vyplývajúcim z tohto uznesenia je odvolací súd viazaný v súlade s § 455 CSP.

27. O trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne odvolací súd (§ 453 ods. 3 CSP).

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.